

Akikre büszkék vagyunk...

Mórocz Tamás 2002/A

bodajki plébános, címzetes apát, helyettes esperes

Nagyon sok dolog van az ember életében, melyeket csak később, utólag ért meg, éli meg azok jelentőségét. Ezek közé tartoznak a középiskolai évek is, melyek meghatározó szerepét csak felnőttként értheti meg az ember, amikor még erősebben él benne az emlékekbe rejtett hatalmas tapasztalás volta: milyen csodálatos is volt akkor...

Székesfehérvárról érkeztem a Frankába, egyke gyerekként. Akkori plébánosom, Kiss János atya tanácsára és segítségével kerülhettem Esztergomba 1998-ban, mely városról, iskoláról addig oly keveset hallottam. „Szent István városából” a „Szent Király másik városába” költözhettem, megélve ezzel a keresztény Magyarország bölcsőjének mai napig tartó „édes kisugárzását”.

Tokár János atya igazgatósága alatt kezdtük a gimnáziumot, utolsóként a 80-as hálóban. Volt ennek, utólag visszagondolva, valami szépsége, tanúsága, ami magának az iskolának az igazsága: megtanulni azt, hogy nem a körülményektől lesz boldog az ember, hanem az egyszerűben, a közönsben megélt mindennapokban tud az ember belül igazán gazdaggá lenni.

Hamar orgonálni kezdhettem, a zene a mindennapjaim részévé vált különös lehetőségként megélve, hogy akár hálóingben is átléphetünk az esti lefekvés előtt templomunk kórusára gyakorolni. Vasárnaponként rendszeresen eljött néhányunkhoz Baróti István, a székesegyház orgonaművész-karnagya orgonát tanítania.

Teltek a mindennapok, megélhettük a megszépülő, megújuló ház első kipróbálóinak örömét. Ha valakinek a másik fontos, akkor figyel rá, a legtöbbet akarja adni neki. Valami ilyesmit élhetett meg az 1998-2022 közötti „A” osztályunk Radics Dávid prefektus atyával, akinek igen jó és soha el nem fáradó szervezőképességén keresztül, eljutva üveg-, papírgyártól kezdve a paksi atomerőművön át a Kárpát-medence megannyi tájegységéig, szinte folyamatosan „voltunk valahol”.

Fantasztikus, utólag talán még izgalmasabbá lett pillanatoknak lehettünk részesei az itt eltöltött négy évben. Még tanított bennünket Vilmos atya, utolsó tanuló voltunk a régi épület kémikum-fizikum előadóinak, de a 2000-es években gyorsan fejlődő Esztergom legkiemelkedőbb eseményének is szemtanúi lehettünk: átgurult a söröshordó a hídon.

Mai napig, papként különösen is, megható élményem volt a vasárnapok megszentelése, amely a szombati énekpróbán, a vasárnapi „módosabb” reggelin, öltönybe öltözködésen át vezetett az ünnepi szentmiséig. Kísérni orgonán a Franka-himnusz, melynek elveszett vagy talán soha nem is létezett kíséretének megírása, máig tartó libabőrös állapotba hoz. Találkozni a bíboros úrral, Vazul atyával, Balatonakarattya, Barsi Balázs atyánál sümegi lelkigyakorlat, és az „öregek” (Iglói Ignác, Bozóki István) ismerete, a 2002-es választás második fordulójára előtt buszokon zsúfolódva a Kossuth térre... Nagy hála és öröm van most is az ember szívében.

De talán a legmeghatározóbb, amit most a 20 éves érettségi évfordulón is kimondtunk páran: itt mindenki értünk élt! Ez az a krisztusi szeretet, amely alapja lett a hitre nevelés, emberré formálás, nemzeti identitás kialakításának. Ebből él az ember azóta is, és ezt akarja papságában most is átadni és hirdetni.

Voltak nehéz pillanatok is: az elszakadás, a közös élet küzdelmei, amelyek megtanították az embert saját hibáinak felismerésére, az imádság fontosságára. Az ember a középiskola alatt hozza meg élete egyik legmeghatározóbb döntését, a pályaválasztáshoz szükséges

továbbtanulásban. Így volt ez nekem is, beérkezve azzal a vágyal, hogy pap szeretnék lenni, ez a belső elhivatottság végigkísért az gimnázium négy évén át. Ez a vágy itt tisztult le, csendesedett, mélyült, ölthetett testet és válhatott valóra.

A négy év Franka után még hat év esztergomi ittlét következett a papi szemináriumban, amely idő alatt megmaradt az „alma materrel” is a kapcsolat, visszajártam orgonára tanítani fiatalokat, és sok szép közös élmény alakulhatott ki a papnövendék és volt tanárai között. 2008-as papszentelésemre is örömmel hívtam a ferences atyákat, akiket Spányi Antal püspök atya külön köszöntött, megemlíttette papszentelési homíliájában a ferences gimnáziumban eltöltött négy év meghatározó szerepét.

Ezután négy év tatabányai káplánság következett, amely alatt és azóta is számtalan fiatalnak sikerült ajánlanom egykori iskolámat, és személyesen elhoznom őket a Frankába, felvételükben és tanulásukban támogathattam őket. Az eltelt 20 évben Istennek hála több mint 20 frankás plébánosi ajánlást írtam fiataloknak. Nagyon büszke vagyok rájuk, akik között azóta van már egyházzenesz, rendőrtiszt, seminarista vagy éppen jogász.

A káplánság után nagy ajándékot kaptam a jó Istentől, azzal, hogy egy néhai ferences (kapucinus) kegyhelynek lettem a plébánosa a Fejér megyei Bodajkon, megkapva az életközösség lehetőségét egy egykori frankás diákkal, Horváth József atyával (1963 humán). Ez az öröm azóta is él bennem, most augusztusban, hogy tíz éve lehetek a bodajki kegyhely „őre”. Ezalatt a tíz év alatt egy falusias kegyhelyből, amely az ország legősibb Szent István-i kegyhelye, építettünk ki egy csodaszép vallásturisztikai központot, lelki gyakorlatos házzal, sok-sok lehetőséggel. Székesfehérvári Egyházmegyénk lelki központja is lett a bodajki szentély, évi számos programmal, rendezvénnyel; kegyoltárunkon Szent Ferenc szobrával és a zarándokudvaron egy állandó betlehemmel. (Nálunk mindennap karácsony van!) Évi 10-15 ezer látogató előtt büszkén vallom meg, hogy ferences diák voltam Esztergomban. A négy év, amit kaptam a ferences atyáktól, máig bennem él. Ezzel a szívvel fogadom a hozzánk érkezőket, ajtónk mindig nyitva. Jelenleg 16 települést látunk el, 5 fős papi közösséggel, mint egy kis rendház, fogadva többek között a ferences gimnáziumból érkező osztályokat is épp.

Sokat „kirándulunk-hazajárunk” Esztergomba mind a mai napig, támogatom iskolámat, ahol csak tudom, kifejezve hálámat azért a ki nem fejezhető szeretetért, amit az értünk élt, ránk figyelő, bennünket nevelő atyáktól kaptunk. Hála érte, hála Értük!